

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-2-09

Druk nr 1621

Warszawa, 20 stycznia 2009 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy o państwowej
kompensacie przysługującej ofiarom
niektórych przestępstw umyślnych.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw
umyślnych

Art. 1. W ustawie z dnia 7 lipca 2005 r. o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych (Dz. U. Nr 169, poz. 1415) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw”;

2) w art. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ofiara – osobę fizyczną, która na skutek przestępstwa poniosła śmierć albo doznała naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia określonych w art. 156 § 1 i art. 157 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.¹⁾), zwanej dalej „Kodeks karny”;

3) w art. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) koszty związane z leczeniem i rehabilitacją”;

4) w art. 8:

a) ust. 1 – 4 otrzymują brzmienie:

„1. Organem właściwym w sprawach o przyznanie kompensaty jest sąd rejonowy miejsca zamieszkania osoby uprawnionej, zwany dalej „organem orzekającym”. Organ orzekający rozpoznaje wniosek, stosując odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.²⁾) o postępowaniu nieprocesowym. Czynności w sprawach o przyznanie kompensaty mogą wykonywać referendarze sądowi. Na orzeczenie referendarza przysługuje skarga do sądu.

2. Jeżeli nie można ustalić miejsca zamieszkania osoby uprawnionej, właściwy jest sąd, w którego okręgu popełniono przestępstwo.

3. Jeżeli nie można ustalić właściwości miejscowej sądu w sposób określony w ust. 1 i 2, organem orzekającym jest sąd właściwy dla dzielnicy Śródmieście miasta stołecznego Warszawy.

4. Kompensatę przyznaje się na wniosek osoby uprawnionej lub prokuratora.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Uczestnikiem postępowania jest obok osoby uprawnionej prokurator.”;

5) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. 1. W razie przyznania osobie uprawnionej kompensaty Skarb Państwa ma roszczenie zwrotne do sprawcy lub sprawców przestępstwa, na skutek którego ofiara poniosła śmierć albo doznała naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, określonych w art. 156 § 1 i art. 157 § 1 Kodeksu karnego.

2. Sprawcy, o których mowa w ust. 1, ponoszą odpowiedzialność solidarną z tytułu roszczenia zwrotnego na rzecz Skarbu Państwa.

3. Powództwo dotyczące roszczeń, o których mowa w ust. 1 i w art. 13 ust. 4, wytacza w postępowaniu cywilnym prokurator na rzecz Skarbu Państwa – sądu rejonowego, o którym mowa w art. 12.”.

Art. 2. Do postępowań w sprawie o kompensatę wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 199, poz. 1935, Nr 228, poz. 2255 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 180, poz. 1493 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 226, poz. 1648 i Nr 218, poz. 1592 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 124, poz. 859 i Nr 123, poz. 850.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33,

z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757, z 1999 r. Nr 52, poz. 532, z 2000 r. Nr 22, poz. 269 i 271, Nr 48, poz. 552 i 554, Nr 55, poz. 665, Nr 73, poz. 852, Nr 94, poz. 1037, Nr 114, poz. 1191 i 1193 i Nr 122, poz. 1314, 1319 i 1322, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 49, poz. 508, Nr 63, poz. 635, Nr 98, poz. 1069, 1070 i 1071, Nr 123, poz. 1353, Nr 125, poz. 1368 i Nr 138, poz. 1546, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 26, poz. 265, Nr 74, poz. 676, Nr 84, poz. 764, Nr 126, poz. 1069 i 1070, Nr 129, poz. 1102, Nr 153, poz. 1271, Nr 219, poz. 1849 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 41, poz. 360, Nr 42, poz. 363, Nr 60, poz. 535, Nr 109, poz. 1035, Nr 119, poz. 1121, Nr 130, poz. 1188, Nr 139, poz. 1323, Nr 199, poz. 1939 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 9, poz. 75, Nr 11, poz. 101, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 871, Nr 93, poz. 891, Nr 121, poz. 1264, Nr 162, poz. 1691, Nr 169, poz. 1783, Nr 172, poz. 1804, Nr 204, poz. 2091, Nr 210, poz. 2135, Nr 236, poz. 2356 i Nr 237, poz. 2384, z 2005 r. Nr 13, poz. 98, Nr 22, poz. 185, Nr 86, poz. 732, Nr 122, poz. 1024, Nr 143, poz. 1199, Nr 150, poz. 1239, Nr 167, poz. 1398, Nr 169, poz. 1413 i 1417, Nr 172, poz. 1438, Nr 178, poz. 1478, Nr 183, poz. 1538, Nr 264, poz. 2205 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 66, poz. 466, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 186, poz. 1379, Nr 208, poz. 1537 i 1540, Nr 226, poz. 1656 i Nr 235, poz. 1699, z 2007 r. Nr 7, poz. 58, Nr 47, poz. 319, Nr 50, poz. 331, Nr 99, poz. 662, Nr 106, poz. 731, Nr 112, poz. 766 i 769, Nr 115, poz. 794, Nr 121, poz. 831, Nr 123, poz. 849, Nr 176, poz. 1243, Nr 181, poz. 1287, Nr 192, poz. 1378 i Nr 247, poz. 1845 oraz z 2008 r. Nr 59, poz. 367, Nr 96, poz. 609 i 619, Nr 110, poz. 706, Nr 116, poz. 731, Nr 119, poz. 772, Nr 120, poz. 779, Nr 122, poz. 796, Nr 171, poz. 1056, Nr 220, poz. 1431, Nr 228, poz. 1507, Nr 231, poz. 1547 i Nr 234, poz. 1571.

UZASADNIENIE

Ustawa z dnia 7 lipca 2005 r. o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych (Dz. U. Nr 169, poz. 1415) weszła w życie dnia 21 września 2005 r. Zarówno w 2006 r., jak i w 2007 r. przeprowadzono analizę ilościową wpływu wniosków o przyznanie kompensaty, wydanych orzeczeń oraz wielkości zasądzonych kwot. Na podstawie przeprowadzonych badań statystycznych wysnuć należy wniosek, że zastosowanie przepisów ustawy kompensacyjnej w orzecznictwie sądów powszechnych w okresie od dnia wejścia w życie ustawy do chwili obecnej miało zdecydowanie marginalny charakter.

W 2006 r. zostały złożone 322 wnioski, z tego jedynie 11 % zostało uwzględnionych w całości lub w części, 30 % oddalono ze względu na brak podstaw, w pozostałym zakresie postępowanie w sprawie umorzono, wniosek zwrócono lub odrzucono. W 2006 r. ogółem zasądzono kwotę 71 031,60 zł tytułem kompensaty.

W 2007 r. analiza statystyczna orzecznictwa kompensacyjnego wykazała, że w badanym okresie zostało złożonych 300 wniosków, w 13 % przyznano kompensatę, 36 % wniosków oddalono, pozostałe załatwiono przez umorzenie postępowania, zwrot wniosku lub jego odrzucenie. Ogółem w 2007 r. tytułem kompensaty wydatkowano kwotę 154 199 zł.

Ewaluacja dwóch kolejnych lat obowiązywania ustawy umożliwiła dokonanie wszechstronnej oceny skutków prawnych i finansowych wprowadzenia do polskiego systemu prawnego instytucji kompensaty. Podkreślić przy tym należy, że do 2005 r. w Polsce brak było regulacji umożliwiających ofiarom przestępstw dochodzenie od Skarbu Państwa świadczenia, które równoważyłoby skutki popełnionego przestępstwa, w sytuacji gdy ich egzekwowanie od sprawcy lub z innych źródeł nie było możliwe.

Wyniki przeprowadzonej ewaluacji pozwoliły zidentyfikować dwie zasadnicze kwestie, które wpłynęły na niewielkie zastosowanie instytucji kompensaty w orzecznictwie sądów powszechnych. Do pierwszej z nich zaliczyć należy niewątpliwy brak wiedzy potencjalnych wnioskodawców o możliwości ubiegania się o przyznanie kompensaty. Świadczy o tym chociażby ilość wniosków złożonych w poszczególnych latach obowiązywania ustawy. W skali całego kraju było to kolejno 2006 r. – 322 oraz 2007 r. – 300 wniosków. Dla poprawy sytuacji niezbędne jest przeprowadzenie akcji informacyjnej na temat możliwości ubiegania się o kompensatę. Optymalizacja tej akcji polegać ma na udostępnieniu dla pokrzywdzonych informacji o możliwości ubiegania się o kompensatę

przez dystrybucję (w sądach, prokuraturze, Policji) broszur informacyjnych w tym zakresie. Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z wynikami przeprowadzonych badań, największą grupę dotychczasowych wnioskodawców stanowiły osoby pokrzywdzone lub ich najbliżsi w kategorii przestępstw z art. 148, art. 156 § 1 i 3 oraz art. 157 K.k., w mniejszym zaś zakresie z art. 158, 159, 197, 200, 207, 280, 281 i 282. Jednocześnie ze statystyki osążeń w pierwszej instancji za czyny z art. 148, 156 i 157 K.k. wynika, że w 2007 r. było to 9.366 skazanych. W rezultacie jedynie 300 pokrzywdzonych wystąpiło z wnioskiem o kompensatę.

Drugą istotną przyczyną wpływającą na marginalny wpływ wniosków o kompensatę i jednocześnie niewielki procent spraw załatwionych przyznaniem tego świadczenia jest szereg przesłanek ustawowych ograniczających liczbę pokrzywdzonych uprawnionych do uzyskania świadczenia. Chociaż formalnie dyrektywa Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnosząca się do kompensaty dla ofiar przestępstw (2004/80/WE) została implementowana do polskiego systemu prawnego, tym niemniej ustawa kompensacyjna w dotychczasowym brzmieniu nie zmieniła w zasadniczy sposób sytuacji prawnej i materialnej osób, które zostały pokrzywdzone przestępstwem. Ponadto wydaje się uzasadnionym wnioskowanie, że celem dyrektywy było ukształtowanie w systemie prawnym każdego państwa członkowskiego Unii Europejskiej systemu pomocy ofiarom przestępstw. Wprawdzie ustawa o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych implementowała de minimis dyrektywę Rady, tym niemniej faktycznie nie stanowi ona obecnie istotnego elementu w systemie pomocy ofiarom przestępstw.

Art. 17 dyrektywy Rady stanowi, że państwa członkowskie mogą wprowadzić lub utrzymać przepisy korzystniejsze dla ofiar przestępstw lub wszystkich innych osób dotkniętych przestępstwem.

W przeważającej większości państw członkowskich Unii Europejskiej zakres podmiotowy ustawy o kompensacie obejmuje ofiary nie tylko przestępstw umyślnych popełnionych z użyciem przemocy. W Austrii uprawnionymi do uzyskania kompensaty są osoby, które w wyniku przestępstwa poniosły uszczerbek na zdrowiu fizycznym i psychicznym, w Danii, Finlandii i Francji kompensata przyznawana jest ofiarom także przestępstw nieumyślnych. W wielu krajach brak jest wyraźnej przesłanki ustawowej, która uzależnia przyznanie kompensaty wyłącznie ofiarom przestępstw dokonanych z użyciem przemocy. Przykładem jest Wielka Brytania i Hiszpania, zaś w Szwecji kompensata jest świadczona także ofiarom wypadków drogowych.

Rozwiązania prawne poszczególnych krajów europejskich statuuja instytucję kompensaty jako jeden z elementów systemu pomocy ofiarom przestępstw. W rezultacie wydaje się zasadnym dokonanie nowelizacji ustawy tak, aby zawarte w niej regulacje stanowiły istotny element pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem.

Proponowany pkt 1 w art. 2 zmienianej ustawy ma na celu rozszerzenie kręgu osób uprawnionych do uzyskania kompensaty. Zmiana polega na objęciu ochroną kompensacyjną wszystkich ofiar przestępstw, a zatem zarówno przestępstw umyślnych jak i nieumyślnych. Ponadto zrezygnowano z dotychczasowej przesłanki ustawowej „popełnienia przestępstwa z użyciem przemocy”. Nowe brzmienie definicji legalnej określenia „ofiara” jest bliższe jej semantycznemu znaczeniu. Zgodnie bowiem z powszechnym rozumieniem pojęcia „ofiara przestępstwa” jest nią osoba fizyczna, która na skutek przestępstwa doznała określonych negatywnych skutków w sferze fizycznej i psychicznej. Jednocześnie w treści pkt 1 art. 2 pozostawiono opis skutków przestępstwa w sferze zdrowia i życia uprawnionego, których spowodowanie uprawnia pokrzywdzonego do wystąpienia z wnioskiem o kompensatę. W ten sposób została utrzymana podstawowa przesłanka przyznawania kompensaty, tj. wystąpienie określonych obrażeń ciała, rozstroju zdrowia lub śmierć.

Zmiana treści pkt 1 w art. 2 ustawy spowoduje likwidację dotychczasowego dychotomicznego podziału ofiar na ofiary przestępstw umyślnych i nieumyślnych, a także ofiary przestępstw umyślnych z użyciem przemocy lub bez jej użycia. Ponadto należy zauważyć, że obecne brzmienie definicji legalnej „ofiara przestępstwa” skutkowało kategoryzowaniem osób pokrzywdzonych przestępstwem i niewątpliwie przyczyniało się do ich stygmatyzacji. Podkreślić bowiem należy, że zarówno ofiara przestępstwa umyślnego jak i nieumyślnego, gdy skutkiem przestępstwa była śmierć lub naruszenie czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia, jest pokrzywdzona w ten sam sposób, a zatem lege non distinguente powinna być uprawniona do tych samych świadczeń. Odbieranie zatem ofiarom przestępstw nieumyślnych możliwości dochodzenia kompensaty uznać należy za regulację nieracjonalną z punktu widzenia systemu pomocy ofiarom przestępstw.

Ponadto wydaje się zasadnym podkreślenie, że stosownie do treści decyzji ramowej Rady z dnia 15 marca 2001 r. o pozycji ofiary w postępowaniu karnym (2001/220/JI/1), każde państwo członkowskie dba o to, aby ofiara przestępstwa w ramach obowiązującego systemu prawa karnego nie doznała więcej uciążliwości niż jest to konieczne.

Z punktu widzenia ofiary przestępstwa nie jest istotne czy doznała ona określonych, negatywnych skutków w wyniku przestępstwa umyślnego czy też nieumyślnego (wypadek komunikacyjny). Nowa definicja „ofiary przestępstwa” niewątpliwie spowoduje zwiększony

wpływ wniosków o przyznanie kompensaty, tym niemniej będzie ona stanowić realny element systemu pomocy państwa dla ofiar przestępstw.

Projektowany pkt 2 w art. 3 rozszerza przedmiotowy zakres zastosowania przepisów ustawy. Zgodnie z proponowaną treścią pkt 2 art. 3 kompensata będzie mogła być przyznana w kwocie pokrywającej koszty związane z leczeniem i rehabilitacją. Dotychczasowa praktyka orzecznicza w wielu sądach, z uwagi na treść obecnego przepisu art. 3 pkt 2 ustawy, nie ujmowała w zasądzanej kwocie kompensaty kosztów związanych z dojazdem na leczenie. Ponadto szereg wątpliwości budziła kwestia rehabilitacji i jej ewentualnego zaszeregowania jako formy leczenia. Proponowane brzmienie przedmiotowego przepisu powinno usunąć dotychczasowe wątpliwości interpretacyjne w powyższym zakresie.

W art. 8 ust. 1 nowelizowanej ustawy przewidziano zmianę właściwości miejscowej organu orzekającego (sądu) w sprawach o kompensatę. Dotychczas był to sąd, w okręgu którego popełniono przestępstwo. Zgodnie z proponowaną treścią art. 8 ust. 1 ma to być sąd rejonowy miejsca zamieszkania osoby uprawnionej – także wówczas, gdy wniosek składa prokurator. Dotychczasowa regulacja w przedmiotowym zakresie stanowić mogła istotną przeszkodę dla uprawnionego w dochodzeniu świadczenia, w szczególności, gdy przestępstwo zostało popełnione w innym miejscu niż miejsce zamieszkania osoby uprawnionej. Należy przy tym zauważyć, że kompensatę przyznaje się osobom, które na skutek przestępstwa doznały ciężkiego oraz średniego naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia. Konieczność udania się do sądu miejsca popełnienia przestępstwa z miejsca zamieszkania celem złożenia wniosku i uczestniczenia w postępowaniu sądowym stanowi dla tych osób istotną przeszkodę. Proponowana zmiana ma na celu ułatwienie potencjalnym beneficjentom kompensaty ubieganie się o przyznanie świadczenia. Dopiero wówczas, gdy nie można ustalić miejsca zamieszkania osoby uprawnionej, projektowany art. 8 ust. 2 przewiduje właściwość sądu miejsca popełnienia przestępstwa.

W dotychczasowym okresie obowiązywania ustawy wysuwano postulat przyspieszenia postępowania o przyznanie kompensaty. Dla osiągnięcia celu, jakim jest przyspieszenie i odformalizowanie postępowania w sprawie przyznania kompensaty, proponuje się rozszerzenie w art. 8 ust. 1 nowelizowanej ustawy uprawnień referendarzy sądowych o nadanie im kompetencji w zakresie spraw kompensacyjnych.

Dotychczasowe działania ustawodawcze rozszerzające uprawnienia referendarzy sądowych o sprawy z zakresu postępowania wieczystoksięgowego, rejestrowego, upominawczego oraz w zakresie orzekania o kosztach sądowych, niewątpliwie spowodowały odciążenie sędziów od orzekania w ww. sprawach. Rozszerzenie kompetencji referendarzy

sądowych o przedmiotowy zakres spraw umożliwiło zracjonalizowanie polityki obciążenia sędziów orzekających w sprawach cywilnych.

Projektowany art. 8 ust. 1 przewiduje, że na orzeczenie referendarza w sprawach o przyznanie kompensaty przysługuje skarga do sądu. W przypadku wniesienia skargi zastosowanie będą miały przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące skargi na orzeczenie referendarza sądowego (art. 398²² – 398²³). Na skutek jej wniesienia orzeczenie referendarza sądowego traci moc. Wówczas sąd rozpoznający skargę działa jako sąd pierwszej instancji, wydając orzeczenie w materii będącej przedmiotem orzeczenia referendarza.

Postępowanie o przyznanie kompensaty ma zasadniczo charakter niesporny. Materiał dowodowy bazuje na dokumentach przedstawionych przez wnioskodawcę. Z uwagi na to zbędnym wydaje się kierowanie spraw o przyznanie kompensaty na posiedzenia jawne. Dowód z przesłuchania wnioskodawcy ma zasadniczo marginalne znaczenie, a ponadto może być zastąpiony oświadczeniem złożonym na piśmie.

Przyznanie kompensaty nie jest powiązane z sytuacją materialną osoby uprawnionej. Celem ustawy nie jest udzielanie pomocy społecznej, lecz przyznanie świadczenia pokrywającego utracone zarobki i inne środki utrzymania, koszty leczenia, rehabilitacji oraz pogrzebu, przy zaistnieniu przesłanek określonych w ustawie, a więc w oderwaniu od sytuacji materialnej uprawnionego. Opłata stała od wniosku o przyznanie kompensaty w wysokości 40 zł nie ma charakteru wygórowanego. O ile osoba uprawniona znajduje się w trudnej sytuacji finansowej, może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych, gwarantujące dostęp do sądu w celu realizacji jej słuszych praw. Wprowadzenie ustawowego zwolnienia od opłat sądowych od wniosku o przyznanie kompensaty mogłoby spowodować znaczny wzrost liczby spraw o przyznanie kompensaty wskutek składania wniosków lekkomyślnych i niezasadnych, a w konsekwencji potrzebę doetatyzowania sądów, co, przy obecnych założeniach wprowadzenia w życie projektowanych zmian, nie zostało uwzględnione. Nie należy zapominać także o tym, że ułatwieniu osobom uprawnionym realizacji praw wynikających z ustawy służy możliwość zainicjowania postępowania o przyznanie kompensaty przez prokuratora, korzystającego z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych.

Projektowany art. 8 ust. 4 umożliwia prokuratorowi złożenie wniosku o kompensatę, niezależnie od zaistnienia przesłanek określonych w art. 7 K.p.c. (czyli niezależnie od tego, czy według oceny prokuratora złożenie wniosku wymaga ochrona praworządności, praw obywateli lub interesu społecznego). Projektowana regulacja ma więc charakter normy

szczególnej. W każdej zatem sytuacji, gdy prokurator dokona oceny, że ofiara przestępstwa nie jest w stanie samodzielnie złożyć wniosku o kompensatę (z uwagi na różnorodne sytuacje życiowe), będzie mógł on taki wniosek złożyć. Proponowana regulacja ma na celu zwiększenie ochrony osoby pokrzywdzonej przestępstwem przez zapewnienie jej szczególnego traktowania, uwzględniającego także i takie okoliczności jak stan zdrowia spowodowany ciężkim lub średnim naruszeniem czynności narządów ciała lub rozstrojem zdrowia, niepełnosprawność, czy niewiedza w toczącym się postępowaniu karnym. Prokurator już na wstępnym etapie postępowania przygotowawczego (po przyjęciu zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa) może dokonać oceny możliwości faktycznych (także zdrowotnych) i intelektualnych pokrzywdzonego. W przypadku uznania, że możliwości pokrzywdzonego nie dają gwarancji, że będzie dochodził swoich słuszych praw, projektowany art. 8 ust. 4 umożliwi prokuratorowi stosowną interwencję.

Projektowana zmiana służy pełnej implementacji art. 2 ust. 2 decyzji ramowej Rady z dnia 15 marca 2001 r. w sprawie pozycji ofiar w postępowaniu karnym (2201/220/WSiSW), zgodnie z którym każde państwo członkowskie zapewni szczególnie narażonym ofiarom szczególne traktowanie jak najlepiej odpowiadające ich sytuacji.

W pozostałym zakresie do udziału prokuratora w sprawie o przyznanie kompensaty będą mieć zastosowanie odpowiednio przepisy K.p.c. o postępowaniu nieprocesowym (art. 8 ust. 1 nowelizowanej ustawy).

Zmiana art. 14 ust. 1 ustawy wynika z konieczności dostosowania treści powyższego przepisu do proponowanej definicji „ofiary przestępstwa”.

Projektowany art. 14 ust. 2 przewiduje solidarną odpowiedzialność sprawców z tytułu roszczenia zwrotnego na rzecz Skarbu Państwa. Przedmiotowa regulacja w znacznym stopniu zabezpieczy interesy Skarbu Państwa oraz zwiększy skuteczność ewentualnego postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec co najmniej dwóch sprawców przestępstwa. Ponadto w art. 14 proponuje się dodać ust. 3, w którym wskazuje się statio fisci Skarbu Państwa w postępowaniu cywilnym dotyczącym roszczeń, o których mowa w art. 13 ust. 4 i art. 14 ust. 1 ustawy. Skoro kompensatę wypłaca sąd rejonowy, który wydał orzeczenie o przyznaniu kompensaty, to również ten sąd jest uprawniony do uzyskania zwrotu wypłaconej kompensaty zarówno od nieuprawnionego wnioskodawcy, na rzecz którego została bezpodstawnie zasądzona kompensata, jak również od sprawcy lub sprawców przestępstwa.

W projektowanym art. 14 ust. 3 ustawy wprowadza się obowiązek dochodzenia roszczeń zwrotnych od sprawcy przestępstwa, w przypadku gdy wnioskodawcy została przyznana kompensata oraz w sytuacji zaistnienia obowiązku zwrotu przyznanej kompensaty.

Dotychczasowe brzmienie art. 14 ust. 2 wprowadzało fakultatywność wytaczania przez prokuratora powództwa dotyczącego roszczeń, o których mowa w art. 13 ust. 4 i art. 14 ust. 1 nowelizowanej ustawy. Prokurator mógł zatem wytoczyć powództwo regresowe, ale nie był do tego zobligowany. Tymczasem wypłata kompensaty powoduje powstanie roszczenia Skarbu Państwa w stosunku do sprawcy przestępstwa o zwrot zasądzonej kwoty. Projektowana zmiana spowoduje, że koszt wypłaty kompensaty będzie wstępnie obciążał Skarb Państwa, tym niemniej przez obligatoryjne roszczenie regresowe będzie on ostatecznie ponoszony przez sprawcę przestępstwa. Dotychczas, ze względu na niewielkie zastosowanie instytucji kompensaty, nie zostały przeprowadzone badania w zakresie ilości postępowań regresowych prowadzonych wobec sprawców przestępstw w celu odzyskania zasądzonej na rzecz pokrzywdzonych kompensaty. Planuje się przeprowadzenie przedmiotowych badań statystycznych w styczniu 2009 r. dla orzecznictwa regresowego z 2008 r.

Ze względu na będące w toku postępowania o przyznanie kompensaty oraz jej zwrot na rzecz Skarbu Państwa, proponuje się wprowadzenie w art. 2 projektu ustawy odpowiedniego przepisu przejściowego, który jednoznacznie rozstrzyga o prowadzeniu spraw już wszczętych na dotychczasowych zasadach.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Proponowana nowelizacja ustawy o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych wpływa w zasadzie na nieograniczony krąg podmiotów, które mogą stać się pokrzywdzonymi, w tym również na ich osoby najbliższe. Projekt ma także znaczenie dla funkcjonowania sądów powszechnych.

2. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Proponowane w projekcie zmiany nie będą miały bezpośredniego przełożenia na rozwój i funkcjonowanie przedsiębiorców, a w konsekwencji na wyniki ich działalności, również w aspekcie konkurencyjności.

3. Wpływ na rynek pracy

Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało bezpośredniego wpływu na rynek pracy. Tym niemniej należy mieć na uwadze, że uprawnionymi do uzyskania kompensaty są osoby, które z innych źródeł nie zostały zaopatrzone w niezbędne świadczenia socjalne po doznanej w wyniku przestępstwa szkodzie. W rezultacie kompensata pokrywająca koszty leczenia i rehabilitacji tych osób oraz wyrównująca utracone zarobki i inne środki utrzymania może przyczynić się do szybszej aktywizacji zawodowej osób, które w wyniku przestępstwa doznały ciężkiego lub średniego uszczerbku na zdrowiu.

4. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanej ustawy wpłynie w pośredni sposób na sytuację i rozwój regionów. Z prowadzonych badań wynika, że osoby pokrzywdzone przestępstwem, którym nie została udzielona żadna pomoc, w tym pomoc państwa, tracą zaufanie do organów władzy publicznej oraz wymiaru sprawiedliwości. Niewątpliwie tego rodzaju przekonanie oddziałuje na najbliższe otoczenie ofiary, skutkując nadmiernym krytycyzmem wobec organów władzy, w tym władzy samorządowej. Wiadomym zgoła jest, że społeczność lokalna, w której populacja osób „poszkodowanych” jest znaczna, rozwija się wolniej. Rozwój społeczności lokalnych zależy bowiem od aktywności jej członków. Osoby z traumą po doznanym przestępstwie, które jednocześnie nie uzyskały wsparcia w instytucjach państwowych, przejawiają w ograniczonym zakresie aktywność na polu gospodarczym, kulturalnym i politycznym. Stąd uznać należy, że pomoc państwa udzielana w formie kompensaty będzie skutecznie zapobiegać zjawisku tzw. „wtórnej wiktymizacji” osób pokrzywdzonych z aktywności zawodowej i społecznej.

5. Skutki społeczno-gospodarcze oraz finansowe ustawy

Wejście w życie projektowanej ustawy wywoła niewątpliwie skutki finansowe dla budżetu państwa. Należy jednak podkreślić, że precyzyjne obliczenie tych skutków nie jest możliwe, gdyż nieznana jest liczba pokrzywdzonych, którzy złożą wnioski o kompensatę. Wskazać przy tym należy, że w obecnym stanie prawnym zasądzona w 2006 r. kwota tytułem kompensaty nie przekroczyła 72 000 zł, zaś w 2007 r. – 155 000 zł. Wejście w życie projektowanej ustawy o znacznie rozszerzonym podmiotowo i przedmiotowo zakresie, spowoduje niewątpliwie wzrost kwoty z tytułu zasądzonych kompensat. Tym niemniej należy podkreślić, że po wejściu w życie projektowanej ustawy kompensata będzie miała w dalszym ciągu charakter subsydiarny i zgodnie z art. 5 ustawy przyznawana będzie jedynie wówczas i w takiej wysokości, w jakiej osoba uprawniona nie może uzyskać pokrycia utraconych zarobków, innych środków utrzymania lub kosztów leczenia i pogrzebu od sprawcy przestępstwa, z tytułu ubezpieczenia, ze środków pomocy społecznej lub innego źródła i tytułu.

Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 2 pkt 1 osobą uprawnioną do uzyskania kompensaty będzie ofiara przestępstwa, w wyniku którego doznała ona naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia określonych w art. 156 § 1 i art. 157 § 1 Kodeksu karnego oraz osoby najbliższe dla ofiary, która w wyniku przestępstwa poniosła śmierć. Ze statystyk prowadzonych przez Policję wynika, że ogółem w 2007 r. osób pokrzywdzonych przestępstwami było 823.311. Szczegółowe dane statystyczne z podziałem na kategorie w latach 2006 i 2007 obrazuje poniższa tabela (źródło – Policyjny System Statystyki Przestępczości TEMIDA).

Kategoria	Osoby pokrzywdzone w przestępstwach stwierdzonych					
	2006			2007		
	Ogółem	w tym		Ogółem	w tym	
		Cudzoziemcy	Małoletni		Cudzoziemcy	Małoletni
Ogółem, w tym:	921920	2936	43083	823311	2161	46597
przestępstwa kryminalne	783154	2804	42082	695920	2041	45509
zabójstwo	780	2	30	773	4	37
zgwałcenie	1804	3	391	1635	1	363
bójka lub pobicie	15436	11	2183	15291	14	2413
uszczerbek na zdrowiu	13186	15	2448	21663	9	2742
znęcanie się nad rodziną	35283	4	5530	31980	2	5210

kradzież cudzej rzeczy	269117	1822	2047	229488	1354	1659
w tym kradzież samochodu	30181	515		20897	325	
kradzież z włamaniem	177662	585		144026	369	
rozbój, kradzież, wymuszenie, wymuszenie rozbójnicze	34496	141	7528	26760	160	6309
uszkodzenie rzeczy	60099	80		64861	43	
pozostałe, w tym:	138766	132	1001	127391	120	1088
pożar	1884	1		1835		
drogowe	16203	60	125	17408	66	121

Z powyższych danych statystycznych wynika, że liczba osób pokrzydzonych przestępstwami, w wyniku których mogło dojść do śmierci lub naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia określonych w art. 156 § 1 i art. 157 § 1 K.k. wyniosła w 2006 r. – 81.905, zaś w 2007 r. – 83.530. Spośród tej liczby osób pokrzywdzonych, w 2006 r. obrażenia, o których mowa w art. 156 Kodeksu karnego, poniosło łącznie 667 osób, zaś w art. 157 § 1 – 4.982. Uwzględniając zatem powyższe dane statystyczne, w tym liczbę ofiar zabójstwa oraz pokrzywdzonych w wypadkach komunikacyjnych o skutkach określonych w art. 177 § 1 i 2 Kodeksu karnego, należy określić grupę docelową w liczbie 6.500 osób rocznie. Hipotetycznie należy założyć, że połowa z tych osób będzie ubiegać się o kompensatę. Jednocześnie z danych statystycznych Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej wynika, że w 2006 r. liczba osób niemających dochodu i możliwości uzyskania świadczenia na podstawie przepisów o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia wynosiła w 2006 r. – 3.500 osób, zaś w 2007 r. już tylko 2.000 osób. Statystyka ta dotyczy osób, którym przyznany został zasiłek celowy na pokrycie wydatków na świadczenia zdrowotne. Wobec marginalnej ilości osób, które nie podlegają ubezpieczeniu, uznać należy, że spośród 3.250 ewentualnych wniosków o przyznanie kompensaty, hipotetycznie około 25 % będzie zasadna. W tych okolicznościach można orientacyjnie oszacować skutki finansowe wejścia w życie projektowanej ustawy na maksymalną kwotę 4 872 000,00 zł, stosując następujące równanie:

$813 \times 6\,000,00 \text{ zł} = 4\,872\,000,00 \text{ zł}$, zgodnie z którym liczba 813 oznacza ilość wniosków zasadnych, zaś 6 000,00 zł – średnią kwotę zasądzonej kompensaty.

Powyższe skutki finansowe wejścia w życie projektowanej ustawy będą mogły zostać uwzględnione w ramach zaplanowanych w budżecie państwa w części 15 – Sądy powszechne na 2009 r. wydatków na odszkodowania w wysokości 46,6 mln zł.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie spowoduje konieczności doetatyzowania sądów powszechnych, zarówno w zakresie etatów orzecznich jak i urzędniczych. Wpływ wniosków o kompensatę w szacunkowym wymiarze 3.250 spraw rocznie, spowoduje, co najwyżej, średni wzrost liczby spraw w repertorium Ns o około 2 sprawy rocznie w referacie sędziego lub referendarza sądowego orzekających w wydziale cywilnym sądu rejonowego, zgodnie z równaniem: $3.250 \text{ (spraw)} : 1.917 \text{ (liczba etatów orzecznich w wydziałach cywilnych sądów rejonowych)}$ równa się około 2 sprawy dodatkowe w referacie. Ewentualna konieczność doetatyzowania sądów powszechnych, ze względu na potencjalny, zwiększony wpływ wniosków o przyznanie kompensaty, powinna zostać rozważona po upływie roku od wejścia w życie projektu ustawy o zmianie ustawy o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych, po uprzednim przeprowadzeniu stosownej analizy statystycznej wpływu.

6. Konsultacje społeczne

Projekt został przekazany w ramach konsultacji społecznych do zaopiniowania organizacjom pozarządowym, których działalność związana jest ze świadczeniem pomocy osobom pokrzywdzonym przestępstwem. Ponadto został także przesłany do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Krajowej Rady Sądownictwa, wszystkich sądów apelacyjnych, Krajowej Izby Radców Prawnych, Naczelnej Rady Adwokackiej oraz Rzecznika Praw Obywatelskich.

Spośród organizacji pozarządowych, które otrzymały projekt do zaopiniowania, opinie nadesłały trzy organizacje, tj. Fundacja Dzieci Niczyje, Stowarzyszenie Interwencji Prawnej oraz Fundacja Pomocy Ofiarom Przestępstw. Organizacje te bardzo pozytywnie oceniły przedstawiony projekt, wskazując, że wychodzi on naprzeciw podnoszonym przez nie postulatom. W szczególności podkreślano słuszość rozszerzenia zakresu podmiotowego obowiązywania ustawy o pokrzywdzonych przestępstwami nieumyślnymi, likwidacji dotychczasowych wątpliwości interpretacyjnych w zakresie kosztów leczenia i rehabilitacji, zmiany właściwości sądu rozpoznającego sprawy kompensacyjne. Ponadto Fundacja Dzieci Niczyje podniosła, że uprawnienie prokuratora do złożenia wniosku o przyznanie kompensaty spowoduje zmniejszenie ilości niezasadnie składanych wniosków i spowoduje zmniejszenie ilości wniosków zwracanych przez sądy ze względu na braki formalne. Jednocześnie w ocenie Fundacji – „ustawa o kompensacie, po wprowadzeniu proponowanych w projekcie zmian

oraz przeprowadzeniu szerokiej akcji informacyjnej, może stać się jednym z najważniejszych instrumentów pomocy ofiarom przestępstw w Polsce”.

Fundacja Pomocy Ofiarom Przestępstw zgłosiła propozycję podwyższenia maksymalnej kwoty kompensaty. Uwaga ta nie została uwzględniona. Należy bowiem zauważyć, że projektowane rozszerzenie podmiotowe i przedmiotowe zakresu obowiązywania ustawy wywoła zwiększenie wydatków z budżetu Skarbu Państwa na pokrycie wypłacanych kompensat. Ponadto ze statystyk prowadzonych w zakresie kwot zasądzanych tytułem kompensaty wynika, że kompensata w maksymalnej wysokości zasądzana była sporadycznie.

Stowarzyszenie Interwencji Prawnej, oprócz bardzo pozytywnej opinii o projekcie ustawy, podniosło, że znacznym utrudnieniem dla wnioskodawców w dochodzeniu kwoty kwalifikowanej do zwrotu tytułem kompensaty jest konieczność przedstawienia dowodów poniesionych wydatków i ich związku z przestępstwem. Stowarzyszenie wskazało przy tym na możliwość wprowadzenia ryczału tytułem określonych typów wydatków.

Przedmiotowa uwaga jest o tyle niezasadna, że nowelizacja art. 3 pkt 2 ustawy przewiduje pokrycie tytułem kompensaty kosztów związanych z leczeniem i rehabilitacją, a zatem także tych wydatków, które mogą zostać w oparciu o zasady racjonalności i doświadczenia życiowego zakwalifikowane jako mające związek z leczeniem i rehabilitacją. Wydatki te to m.in. koszty dojazdu na leczenie.

Opinie sądów o projekcie ustawy w zasadzie zdecydowanie popierały proponowane regulacje, podkreślając, że przedstawiona nowelizacja ustawy o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych spowoduje jej szersze zastosowanie i jednocześnie przyczyni się do stworzenia systemu finansowego wsparcia osób pokrzywdzonych przestępstwem. Proponowane zmiany uznano za słuszne, w tym rozszerzenie zakresu podmiotowego ustawy, włączenie referendarzy sądowych do orzecznictwa w zakresie kompensaty, zmianę właściwości sądu, rozszerzenie uprawnień prokuratora do wnoszenia wniosku o kompensatę.

Odmienne zdanie w tym zakresie zaprezentował Prezes Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, wskazując, że zaproponowane regulacje mogą przewyższyć możliwości finansowe państwa, zaś rozszerzenie uprawnień prokuratorów do występowania z wnioskiem o kompensatę spowoduje znaczne obciążenie zadaniowe prokuratorów. Ponadto Prezes ww. Sądu wskazał, że rozszerzenie kognicji orzeczniczej referendarzy sądowych wymaga dokonania uprzednio zmian ustrojowych.

Powyższy pogląd nie zasługuje na uwzględnienie. Podkreślić bowiem należy, że proponowane zmiany mają na celu szersze zastosowanie ustawy kompensacyjnej oraz

rzeczywistą poprawę sytuacji bytowej osób pokrzywdzonych przestępstwem. W tych okolicznościach podniesione w opinii argumenty nie zasługują na akceptację.

Nie uwzględniona została również uwaga Sądu Apelacyjnego w Katowicach, aby tytułem kompensaty pokrywane były koszty związane z dochodzeniem przez pokrzywdzonego od sprawcy przestępstwa odszkodowania oraz zadośćuczynienia w odrębnych postępowaniach sądowych i egzekucyjnych. Należy bowiem zauważyć, że postępowanie sądowe w szczególności postępowanie cywilne wiąże się z określonym ryzykiem po stronie powoda. Wnosząc pozew musi on liczyć się z określonymi konsekwencjami, także negatywnymi, w sferze finansowej. Koszty ponoszenia ryzyka nie mogą stanowić podstawy finansowej, która zostanie pokryta tytułem kompensaty.

Jako niezasadna uznana została także uwaga o rozszerzeniu kręgu uczestników postępowania o sprawcę przestępstwa. W szczególności należy wskazać, że sprawca na etapie postępowania karnego, ewentualnie cywilnego miał możliwość wynagrodzić wyrządzoną pokrzywdzonemu szkodę. W tych okolicznościach jego udział w postępowaniu o przyznanie kompensaty uznać należy za zbędny.

W ramach przeprowadzonych konsultacji społecznych dwie uwagi sądów uznać należało za zasadne. Pierwsza, która powtarzała się w opiniach wielu sądów, polegała na wskazaniu statio fisci Skarbu Państwa dla roszczeń zwrotnych, o których mowa w art. 14 ustawy. Zgodnie z art. 12 ustawy, kompensatę wypłaca sąd rejonowy, który wydał orzeczenie o przyznaniu kompensaty. Jednocześnie stosownie do treści art. 14 ust. 2 prokurator może wytoczyć powództwo przeciwko sprawcy przestępstwa na rzecz Skarbu Państwa. W opiniach podnoszono, że treść tego przepisu nie wskazuje wyraźnie, kto stanowi statio fisci Skarbu Państwa. Z tych względów, dla usunięcia wątpliwości interpretacyjnych, w art. 14 dodano nowy ust. 3, w którym wskazano, że roszczenie zwrotne przysługujące Skarbowi Państwa powinno zostać zasądzone na rzecz sądu rejonowego, który wydał orzeczenie o przyznaniu kompensaty. Ponadto zwrot bezzasadnie wypłaconej kompensaty również powinien nastąpić na rzecz tego sądu.

Druga zasadna uwaga dotyczyła kwestii odpowiedzialności sprawców przestępstwa w przypadku roszczenia zwrotnego na rzecz Skarbu Państwa. Podnoszono, że odpowiedzialność ta powinna mieć charakter solidarny. Powyższą uwagę uznać należało za w pełni uzasadnioną, ponieważ w ten sposób lepiej zabezpieczone zostaną interesy Skarbu Państwa w prowadzeniu ewentualnej egzekucji.

Za niezasadną uznano uwagę Naczelnej Rady Adwokackiej, która negatywnie oceniła rozszerzenie kognicji orzeczniczej referendarzy sądowych. W uzasadnieniu do projektu

wskazano powody, dla których proponuje się powierzenie referendarzom sądowym uprawnień orzeczniczych w zakresie spraw kompensacyjnych.

Nie uwzględniono uwagi Krajowej Rady Sądownictwa, aby rozszerzenie uprawnień referendarzy sądowych o wykonywanie czynności w sprawach o przyznanie kompensaty nastąpiło w drodze nowelizacji odpowiednich przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa taki zabieg legislacyjny pozwoliłby na usystematyzowanie norm regulujących uprawnienia referendarzy.

W kontekście powyższej uwagi zauważyć trzeba, że ustawa o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych reguluje całokształt zagadnień związanych z kompensatą, w tym kwestię właściwości organu orzekającego o przyznaniu kompensaty. W tej sytuacji nie wydaje się zasadne, aby regulację odnoszącą się do uprawnień referendarzy sądowych w zakresie orzekania o kompensacie zamieszczać w Kodeksie postępowania cywilnego.

Projektowana ustawa została zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej (na stronie internetowej Ministerstwa Sprawiedliwości (www.ms.gov.pl)) zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414). Żaden podmiot nie zgłosił, w trybie wyżej wymienionej ustawy, zainteresowania udziałem w pracach nad przedmiotowym projektem.

7. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projektowany akt normatywny jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Mikołaj Dowgielewicz

Min. MD/44 /09/DP/ma

Warszawa, dnia 9 stycznia 2009 r.

Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

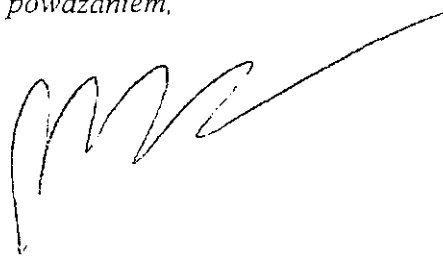
Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych sporządzona na podstawie art. 9 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z projektem ustawy o zmianie ustawy o państwowej kompensacie przysługującej ofiarom niektórych przestępstw umyślnych (pismo z dnia 7.01.2009 r., nr RM-10-2-09), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Sprawiedliwości

2009-01-16

4/100/09